

1. maj 2011 / LO-formand Harald Børsting Lokale arrangementer

DET TALTE ORD GÆLDER

Det siges ofte, at hvis man vil nå ind til marven i den danske arbejderbevægelse, så skal man synge vores sange.

Sangene fortæller de utallige historier om kampe mod uretfærdighed, sejre og udfordringer. Men sangene fortæller også om glæden ved at arbejde, drømmen om et nyt og bedre samfund, og kampen for at bevare den tro, vi har på bedre tider.

Vores sange er en rigdom, som gavmildt kaster renter af sig, hver eneste gang de synges.

Vi synger 1. maj.

Det er en af vores mange traditioner, og jeg har personlig mange favoritter i arbejdersangbogen. Men jeg er særlig glad for ”Internationale”.

Den minder mig om at vågne til kamp og forlange vores folkeret.

Den minder mig om at blive ved med at kæmpe for det, jeg tror på.

I fagbevægelsen tror vi på et samfund, hvor den enkelte får lov og mulighed for at bidrage til fællesskabet. Hvor solidaritet stadig binder os sammen, og hvor ”noget for noget”-politikken ikke gennemsyrrer vores forhold til hinanden.

I fagbevægelsen tror vi ikke på ”noget for noget”. I fagbevægelsen gør vi hver dag ”noget for nogen”.

Vi kæmper for lighed, fællesskab og solidaritet.

Vi kæmper for vækst, beskæftigelse og uddannelse.

Vi kæmper for hinanden og med hinanden i en kamp mod borgerlige kræfter, som igen og igen har vist, at de ikke vil vores medlemmer det bedste.

1. maj giver mulighed for at se tilbage i tiden.

1. maj giver mulighed for at gøre status på her og nu.

Men 1. maj er også dagen, hvor vi ser frem i tiden og ruster os til nye udfordringer.

Og udfordringer er der nok af.

- Arbejdsløsheden er høj, og 163.000 danskere har intet job at stå op til i morgen.
- 8.000 unge mennesker kan ikke få en praktikplads og dermed gøre deres uddannelse færdig.
- 470.000 danskere i 50'erne kan lige nu ikke planlægge deres alderdom, fordi regeringen truer med at fjerne efterlønnen og fremrykke pensionsalderen.
- Og halveringen af dagpengeperioden vil ramme mange danskere, hvilket vil få fatale konsekvenser for familier i hele Danmark.

Udfordringerne er mange. Og vi kæmper hver eneste dag for at sikre vores medlemmers muligheder for uddannelse, efteruddannelse, efterløn, beskæftigelse og dagpenge.

Men det er en kamp.

Den borgerlige regering har gjort det til en dyd at følge sparevejen.

Vi har gjort det til vores primære kamp at følge arbejdsvejen.

Vi tror på offentlige investeringer frem for nulvækst.

Vi tror på vækst frem for skattelettelser.

Og vi tror på, at uddannelse skal sikre den danske arbejdsstyrke i fremtiden.

Lige nu forhandler regeringen og Dansk Folkeparti om vores muligheder for at trække os tilbage fra arbejdsmarkedet.

Ordet ”fremrykning” lyder uskyldigt, men virkeligheden er en anden. Der er en uventet regning på vej til dig, der er mellem 51 og 56 år.

470.000 danskere i den aldersgruppe vil blive ramt af regeringens plan.

For 10 måneder siden fik dagpengemodtagerne, børnefamilierne og de barnløse en uventet regning. Denne gang er det de 51- til 56-årige.

Hvem mon bliver de næste, der skal betale for regeringens hovsa-politik?

Jeg vil vende tilbage med vores plan om at følge arbejdsvejen. Men først vil jeg gerne diskutere et begreb med jer, som jeg længe har funderet over:

- ”Ansvarlighed”
- ”Økonomisk ansvarlighed”
- ”Politisk ansvarlighed”

Ja, ansvarlighed kommer i mange afskygninger – det misbruges, forvrænges og kastes rundt i det politiske spil.

Den borgerlige regering kalder sig ansvarlig. Og når muligheden åbner sig, kalder den gerne oppositionen og fagbevægelsen for uansvarlig.

Den danske fagbevægelse har bevist mange gange, at vi er ansvarlige.

Det gjorde vi, da vi indgik i trepartsforhandlinger med Anders Fogh om efteruddannelse.

Det gjorde vi ved de seneste overenskomster, som bestemt ikke bød på lønfest for vores medlemmer.

Og det har vi senest gjort ved at forpligte os til at finde 15 milliarder kroner i kommende trepartsforhandlinger med en ny S-SF-regering.

Den borgerlige regering mangler stadig at bevise sin ansvarlighed. Dens politik virker til tider mere tilfældig end planlagt.

- VK foreslog forud for Genopretningspakken, at man fastfrøs overførselsindkomsterne. Resultatet blev en halvering af dagpengeperioden.
- VK foreslog til nytår at afskaffe efterlønnen. Resultatet ser nu ud til at blive en fremrykkelse af pensionsalderen i stedet.

De borgerliges politik ender tilfældigt i forhold til, hvad vej vinden blæser, og hvor meget der skal forhandles med Dansk Folkeparti.

Dansk Folkeparti siger, at de er den lille mands parti. Alligevel har de været med til at halvere dagpengeperioden – og nu vil de fremrykke pensionsalderen. De repræsenterer ikke den lille mand. De repræsenterer kun sig selv.

Kære venner.

Fagbevægelsen er ikke uansvarlig. Vi er vores ansvar bevidst. Vi ønsker at bidrage til at løfte de udfordringer, Danmark står overfor.

Vi ved godt, at flere bliver ældre, og at vi vil mangle arbejdskraft i fremtiden.

Vi ved godt, at økonomien skal stabiliseres, så fremtidens velfærdssamfund kan bestå. Det betyder, at vi alle er nødt til at bidrage, for at få regnskabet til at gå op.

Vi ønsker en sammenhængende plan for, hvordan vi imødekommer udfordringerne. En plan, vi tror løses bedst i samarbejde med Socialdemokraterne og SF.

Der er behov for en ny økonomisk politik.

En politik, hvor der sættes gang i væksten.

Hvor konkurrenceevnen styrkes.

Hvor der prioriteres og effektiviseres i den offentlige sektor.

Og hvor vi uddanner os bedre og arbejder mere.

Hvis vi alle yder mere, er der råd til efterløn.

Hvis vi alle yder mere, er der råd til ordentlige sygehuse og ældrepleje.

Og hvis vi alle yder mere, er der råd til verdens bedste folkeskoler og uddannelsesinstitutioner.

Det kommer til at kræve noget af os alle sammen. Men vi har historisk vist, at hvis vi løfter i samlet flok, så lykkes det.

Der er to veje i dansk politik.

En rød blok på den ene side, som ønsker, at Danmark kommer ud af krisen via arbejdsvejen, og en blå blok på den anden side, som ønsker sparevejen.

I fagbevægelsen bakker vi op om løsninger, hvor vi arbejder os ud af krisen.

Hvis du skal arbejde lidt mere, så gør du det for, at vores børn kan få ordentlige og gode skoler.

Du gør det for at sikre, at vores ældre kan få en værdig alderdom.

Og du gør det fordi, du ved, at hvis du skulle være så uheldig at blive syg eller miste dit arbejde, så er der stadig et sikkerhedsnet og et system, som kan hjælpe dig.

Men vi skal huske, at der først skal skabes flere job – og så skal vi øge den samlede arbejdsindsats.

Når efterspørgslen på arbejdskraft stiger igen, fordi der bliver flere ældre og færre unge, så skal vi være parate til at yde en ekstra indsats. Vi skal sørge for, at der til den tid er mulighed for, at flere kan komme i arbejde.

Vi skal sikre arbejdskraften i fremtiden. Det gør vi politisk, i overenskomsterne og i virksomhederne.

Vi kan sammen skabe et bedre Danmark med en ny politisk kurs.

Vi har brug for hver og én af jer.

Vi har brug for pædagogen, elektrikeren, mureren og frisøren. Vi har brug for de unge og de gamle, danskere og nydanskere.

Vi har brug for dig.

For tiden er jeg meget optaget af vores udfordringer med social dumping.

De åbne grænser i EU har betydet, at vi de senere år har set en stigning i udenlandsk arbejdskraft.

Vi byder polakkerne velkomne – men ikke på polske vilkår!

Når vores folk kører rundt på byggepladserne jagter vi ikke polakker, vi jagter dårlige arbejdsforhold!

Vi har i TV set, hvordan polsk arbejdskraft stuves sammen og behandles dårligt af grådige mellemænd.

Ægte solidaritet er at stå sammen. Også med polakkerne. Det er til gavn for os alle, og det hjælper os til at sikre, at vores overenskomster ikke undermineres!

Fagbevægelsen skal ikke tage hele slæbet med social dumping alene. Myndigheder og arbejdsgivere skal også tage deres del af ansvaret.

Vi skal kræve, at arbejdsgiverne sikrer at reglerne overholdes og at deres underleverandører overholder reglerne. Vi vil ikke finde os i krumspring med vikarbureauer eller andre, som ikke overholder reglerne.

Og vi skal kræve, at myndighederne sikrer, at der afsættes nok ressourcer til Arbejdstilsynet, så de kan sikre et ordentligt arbejdsmiljø. Flere ressourcer til skat, så vi kan sikre, at virksomhederne og arbejderne betaler skat og moms. Og til sidst flere ressourcer til politiet, som kan sikre, at illegal arbejdskraft ikke opholder sig i Danmark.

Social dumping er en udfordring, som skal løses af både fagbevægelse, arbejdsgivere og myndigheder. Og vi skal forpligte hinanden på, at vi vil værne om den danske model.

I aviserne kan det læses, at Dansk Folkepart er meget optaget af at få indført grænsekontrol og bomme. Det kunne være dejligt, hvis Dansk Folkeparti i stedet brugte tiden på at sikre, at de mange udenlandske arbejdstagere overholder de danske regler i stedet. Arbejdskraften er velkommen – men det skal være på samme vilkår som vores.

*** KUN TIL ODENSE ***

Kære venner.

I har en helt speciel situation her på Fyn. En af jeres største arbejdspladser er gået tabt. Lukningen af Lindøværftet har haft en kolossal betydning for mange familier her. Måske har en del af jer haft det helt tæt på.

Jeg forstår jeres skuffelse over alle de løfter, som borgerlige politikere gav i dagene efter, at lukningen blev annonceret. Løfter om nye arbejdspladser – nye ideer og nye muligheder.

De løfter er ikke blevet fulgt ordentligt op. Der er stadig et stærkt behov for øget fokus på nye job og vækstmuligheder på Fyn. Og jeg håber, at politikerne husker, hvilke løfter de har givet.

Kære venner.

Vi er ved at være ved vejs ende i denne tale.

Husk, at fagbevægelsen ønsker arbejdsvejen. Vi ønsker at løfte fremtidens udfordringer i fællesskab og i solidaritet med hinanden.

Jeg vil gerne slutte med det jeg startede med. Nemlig at citere

”Internationale”.

Kære Venner.

Vågn til kamp af jer dvale

til den allersidste dyst

Det er nu, vi skal forandre Danmark – og det er os, der går forrest.

Tak for ordet.

God 1. maj!

